

Punt
O.O.
Jos Govaarts

foto: pixabay

Aflevering 1

Zodra de limousine aan de kant van de weg stopt op een heuvel bij de haven van La Restinga, denderen donkere gedachten door het hoofd van Margarita, in maar één richting: terug van waar ze vandaan komt, ze wil hier niet zijn.

Ze knijpt haar ogen dicht, klemt haar kaken op elkaar en houdt haar tas stevig tegen zich aan in een poging de paniek te temmen. Ze moet doorgaan, anders is de reis voor niets geweest.

Naast haar verzucht Danny: 'Is ze niet mooi.' Hoe kan hij ook weten wat er zich in haar hoofd afspeelt? Hij draait het raampje van de taxi open en tuurt over de zee de verte in.

De zee, al dat water is de reden van haar paniek. Wat is ze begonnen? Ze kan niet meer terug, en ze kan altijd terug, is haar beloofd. Het duizelt haar.

'Wat zei je?' Haar stem klinkt vaster dan ze verwachtte.

'Kijk, daar.' Hij wijst naar iets wat hij alleen lijkt te zien.

Margarita kijkt hem verbaasd aan, er is water en lucht, van elkaar gescheiden door een wazige grijze streep.

‘Kom, we stappen uit, zeelucht opsnuiven.’ Danny spreekt wat Spaanse woorden tegen de chauffeur en stapt uit.

In de vip-terminal op Schiphol-Oost hadden ze elkaar vluchtig gezien. Ze wist niet dat er een vip-terminal was. Die ene keer dat ze tot nu toe had gevlogen, voor haar werk naar Londen, moest ze lang in de rij staan om zich te laten fouilleren, daarna in de rij om het vliegtuig in te mogen.

Déze keer was Margarita echter welkom geheten door een allervriendelijkste dame die haar paspoort had bekeken en haar begeleidde naar een riante wachtkamer. Ze knikte verlegen naar de man die in een fauteuil bij het raam zat. Hij bladerde in een tijdschrift en keek terloops op toen ze binnenkwam. Hij voldeed aan haar ideaalbeeld van een man: iets gebruind, krullend haar en strakke biceps uit korte mouwen van een polo. Maar wat haar opviel was zijn oogopslag en die onbestemde glimlach, die haar leek te peilen. Ze voelde zich betrappt al wist ze zelf niet waarom. Om zich een houding te geven had ze snel voor de zoveelste keer in haar reistas gerommeld.

Hij stelde zich voor toen bleek dat ze met dezelfde luxe jet vlogen. ‘Danny Melchers.’ Zijn stem klonk even gebronsd als zijn huid eruitzag.

‘Margarita E...’ Ze had een moment gearzeld. ‘Ik ben Margarita De Leon.’

Het vliegtuig landde enkele uren later op een eilandje ergens in de Atlantische Oceaan. Bij aankomst werden ze meteen langs de douane geloodst zonder hun paspoort te hoeven laten zien en naar een luxe limousine gebracht die hen verder naar hun reisdoel voor die dag zou brengen. Ze zakte zowat weg in de kussens van de achterbank.

Danny staat naast de limo en wijst in de verte. ‘Kijk, ze wacht op ons.’

Margarita volgt zijn gestrekte arm. Hij bedoelt natuurlijk de boot die daar ligt. Een witte vlek midden in de haven, het grootste schip vergeleken met al die andere, de twee masten priemend in de lucht.

Ze kan er zeker iets sierlijks in zien, maar om daar zo smachtend over te doen... Waarom praten mannen altijd over een schip alsof het een vrouw betreft, zou het zijn omdat ze, eenmaal aan boord, een mate van extase ervaren, een verlangen terug naar de deining in een schommelende moederschoot? Of is het een begeerte, een verlangen erop uit te gaan naar nog onontdekte werelden?

Op de een of andere manier ontroert het verlangen van Danny haar.

Tegelijkertijd is daar weer die onrust. Over enkele uren zit ze op die boot, en dan? Water, wekenlang alleen water, waar ze ook kijkt. En lucht. Water en lucht. En niets dat houvast kan geven, geen vast punt van een eiland aan de horizon waarnaar ze kan wijzen.

Toch ligt dáár haar reisdoel, het punt der punten. Ergens in de oceaan ligt dat imaginaire punt, door de mensheid verzonnen, met een magische aantrekkingskracht. Op die plek drijft een nietige boei, een baken, alleen te zien als je er vlakbij bent.

Het waar-ben-ik-aan-begonnen nestelt zich dieper in haar gedachten. Flink zijn, Marga, neemt ze zich voor.

De warme zeelucht geeft niet de verfrissing die ze in Nederland gewend is. Margarita tuurt in de verte, het uitzicht, de oceaan, de haven, het schip. Het benauwt haar, en tegelijkertijd trekt het haar aan, zo'n dobberend wit vlekje op zo'n grote blauwe vlakke. Ze haalt diep adem, en ademt weer uit, door haar neus, zoals ze geleerd heeft van de yoga-juf in een poging meer grip op haar leven te krijgen. Met haar ogen gesloten draait ze haar gezicht naar de zon. Het voelt behaaglijk. Ze glimlacht bij de gedachte dat haar huid wordt

gestreeld door de hand van Johan. De doelloze kudde aan gedachten wordt onderbroken als ze een hand op haar arm voelt, kort genoeg om niet onbeleefd te zijn.

‘We gaan verder, ze wacht op ons,’ brengt Danny haar weer in het heden.

Het lijkt of er steeds scherpere bochten komen, steeds wordt ze tegen Danny aangedrukt. Haar reistas houdt ze stevig vast. In de tas zit datgene waarvoor ze dit avontuur is aangegaan. Natuurlijk ligt haar koffer in de achterbak van de limo, naast die van Danny. Deze tas houdt ze liever zo dicht mogelijk bij zich.

‘Wat zit er in die tas? Hij drukt zo tegen me aan.’

Ze krijgt een rood hoofd. Danny kijkt alweer de andere kant op naar buiten.

Als ze eindelijk in de haven zijn aangekomen en zijn uitgestapt, smoest Danny met de chauffeur. De chauffeur tikt met zijn vinger tegen zijn pet, maakt zelfs een lichte buiging, hij stopt iets in zijn zak, en vertrekt.

Wil Danny haar nu met dat lachje van hem imponeren? Zijn lach is een mengeling van innemendheid en droefenis. Hij acteert als een man die weet hoe de wereld in elkaar steekt en die gewend is om daarin te verkeren, maar ze heeft het idee dat hij zich er toch niet in thuis voelt.

Ze kijkt over het water. Kleine golfjes maken klotsende geluiden tegen de stenen kadewand. Het maakt haar onrustig. Jarenlang heeft ze alles waar water was, gemeden. Ze reed om, kilometers, om vooral niet langs vaarten, rivieren of meren te hoeven rijden. Een brug over een kanaal of rivier was een nauwelijks te nemen hindernis. Bij het oprijden keek ze strak vooruit en kneep ze haar handen zo hard in het stuur dat ze kramp kreeg.

Totdat ze besloot dat ze dit niet langer wilde. Het heeft lang geduurd voor het haar lukte, ze heeft zelfs een weekend aan zee doorgebracht. In haar eentje was ze het strand op gelopen, had haar schoenen uitgedaan en was

tot haar enkels het water in gelopen. Die zee aan de Noord-Hollandse kust was lang niet zo overweldigend als die ze zojuist vanaf de heuvel heeft gezien. Ze verlangt naar de vrede die het haar gaat brengen. Nog even en dan heeft ze haar doel bereikt.

Wat zou Danny met deze reis willen, vraagt ze zich af.